

щастіе-то ся върти непрѣстанно, а ный напраздно му хващаме спицы-тѣ. — между растанваніе-то и смъртѣ-тѣ гладъ не ми остава никакво друго избирание. — — плачи! ахъ! плачи по менъ! — плачи като по единъ мъртвецъ! — Азъ знамъ че добрый-тѣ Любоко не ще ся погнуси отъ твѣ слъзы. —

Марія. Какъ? мигаръ сѣ това намѣреніе?

Стеф. То не вече заклѣчено.

Марія. Добръ! ты си ся тържественно отрѣкалъ отъ мене, па и азъ ся сега тука така тържественно изявявамъ, че нема никога да ся отрѣкнѣ отъ тебе! Иди сега — иди — отпливай — мислишь ли ты, че азъ нема да наидѣ никаквѣ ладѣ, коя-то да отнесе въ Индѣ единъ неутѣшимъ съпругъ? съ мой Иванчо на рѣцѣ ходи-щѣ просешката по пристанища-та; съ мой Иванчо на рѣцѣ клѣкна-щѣ прѣдъ нѣкой капитанѣ на ладѣ-тѣ, коя-то ся приготвува да търгне и щѣ идѣ по тебе — клянѣ ти ся Стефане! че щѣ идѣ по дирѣ-тѣ ти, ако ми Господъ помогне и здраве даде.

Стеф. Маріе! недѣй да мя хвъргашь въ отчаяніе, недѣй да мя принуждавашъ да побѣгнѣ въ такавѣ земѣ, дѣто не ще можешъ да дойдешъ по мене!

Марія. Нигдѣ нема такавѣ земѣ!

Стеф. (прѣзъ зѣбы) Отвѣдѣ гроба. —

Марія. Азъ и тамо щѣ идѣ по тебѣ.

Стеф. Немылишь ли, Маріе, че ты си майка, ты имашъ сынѣ!

Марія. О! сыне! сыне! ты имашъ майка!

Стеф. Разбирамъ тя Маріе! — ты искашь да ми улѣгчишь жьртвѣ-тѣ — Азъ съмъ щелъ да ся отрѣкнѣ отъ твоѣ-тѣ любовѣ — а ты сега искашь да жьртвувамъ живота си.